

Bilag 1

Spørgsmål:

Ministeren bedes inden besvarelse af samrådsspørgsmål B om CFC, jf. alm. del. I – bilag 6 (2. samling), fremkomme med en skriftlig status, hvori redegøres for problemernes videnskabelige omfang, samt status i aktuelle internationale forhandlinger.

Svar:

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, hvis svar jeg kan henholde mig til:

»Ozonlagsproblemet« kan belyses ud fra henholdsvis målinger, der viser udviklinger i ozonlaget indtil i dag, og ud fra modelberegninger, der forudsiger ozonlagets fremtidige udvikling.

I marts 1988 blev der offentliggjort en rapport, der bygger på en særdeles grundig gennemgang af de sidste 17 års målinger både fra jorden og fra satellitter. Målingerne viser:

- CFC er sandsynligvis hovedårsagen til ozonlagets nedbrydning.
- I de sidste 17 år er ozonlaget mellem 30 og 60 grader nordlig bredde reduceret med 2–3 pct. som årsgennemsnit og med 2–6 pct. i december–marts.
- I de sidste 7 år er ozonlaget mellem 53 grader nordlig bredde og 53 grader sydlig bredde reduceret med 2–3 pct. som årsgennemsnit. Heraf skyldes ca. halvdelen mindsket solaktivitet.
- I de sidste 10 år er ozonlaget over Antarktis om foråret reduceret med over 50 pct.
- I de sidste 17 år er ozonlaget syd for 60 grader sydlig bredde reduceret med ca. 5 pct. som årsgennemsnit.

De nuværende modeller forudsiger ved uændret CFC-emission:

- Globalt under 1 pct. ozonreduktion som årsgennemsnit.
- Størst ozonnedbrydning på store nordlige og sydlige breddegrader, specielt om foråret. For 30–60 grader nordlig bredde om foråret forudsiger modellerne for 1986 2–4 pct. ozonlagsnedbrydning, om ca. 40 år 3–9 pct. nedbrydning.

Modellerne passer udmærket med de målte værdier, undtagen for store nordlige og sydlige breddegrader om vinteren.

»Ozonhullet« ved Antarktis formodes at skyldes kombinationen af meget specielle meteorologiske forhold samt emissionen af syntetiske chlorholdige stoffer, herunder CFC.

»Ozonhullet« over Antarktis var kendt også ved underskrivelsen af Montreal-protokollen og har utvivlsomt betydet, at mere »nølede« lande underskrev protokollen. På daværende tidspunkt var det dog ikke klart, om CFC forårsagede »ozonhullet«, samt om »ozonhullet« ville have betydning for resten af verdens ozonlag.

Montreal-protokollen byggede på modelberegninger af især CFC's ozonnedbrydende effekt. Modelberegningerne forudså kraftigst ozonnedbrydning længst væk fra Ækvator (store nordlige og sydlige breddegrader), især om vinteren/foråret.

Rapporten er i det store og hele en bekræftelse på modelberegningerne. Dette er vigtigt, idet Montreal-protokollens basis dermed er mere sikker.

Det nye i rapporten er, at »ozonhullet« over Antarktis med stor sandsynlighed kan tilskrives CFC, samt at der over de nordligste breddegrader er observeret lidt større ozonnedbrydning om vinteren end beregnet.

Status i aktuelle *internationale forhandlinger*:

I UNEP-regi er der p.t. ingen forhandlinger. Efter at Montreal-protokollen er trådt i kraft (forhåbentlig 1. januar 1989), må det forventes, at parter i Montreal-protokollen mødes for at forhandle en straming af protokollen på grundlag af de nye videnskabelige resultater.

EF-Kommissionen har fremlagt forslag dels om ratifikation og dels om Fællesskabets gennemførelse af Montreal-protokollens forpligtelser. Forslagene bliver behandlet på ministerrådsmødet den 16. juni 1988.

I oktober 1987 enedes de nordiske miljøministre om en hensigtserklæring, der indebærer hurtigere CFC-reduktion, end Montreal-protokollen foreskriver. Samarbejdet omfatter pri-